

UZASADNIENIE

T. K. (1) zamieszkiwał ze swoimi rodzicami A. i T., bratem J., siostrą M. i jej synem w C. przy ul. (...).

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt IV K 207/16 T. K. (1) został uznany za winnego tego, że od lutego 2015 r. do 3 marca 2016 r. znęcał się psychicznie nad matką, ojcem i siostrą poprzez wszczynanie awantur w stanie nietrzeźwości, ublizanie wulgarnymi słowami, grożenie pozbawieniem życia, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k..

Na mocy w/w wyroku za winnego popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. na szkodę tych samych pokrzywdzonych został uznany również brat T. J. K.

(wyrok Sądu Rejonowego – k. 92, wyrok Sądu Okręgowego – k. 171).

W ramach przedmiotowego postępowania T. K. (1) zarzucono, że w okresie od 4 lutego 2016 roku do 28 maja 2016 roku w C., w miejscu zamieszkania znajdując się w stanie nietrzeźwości znęcał się nad matką A. K., ojcem T., i siostrą M. psychicznie poprzez notoryczne wszczynanie awantur, podczas których ubliział jej słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, zakłócał spoczynek nocny, groźbą i przemocą zmuszał do określonego zachowania, zastraszał, niszczył przedmioty codziennego użytku oraz fizycznie poprzez szarpanie za ubranie, ręce i inne części ciała, popychanie, rzucanie różnymi przedmiotami w zagrożoną, tj. ponownie zarzucono mu zachowania penalizowane przez art. 207 § 1 k.k. przy czym wyodrębniono 3 czyny popełnione na szkodę 3 pokrzywdzonych

Po wydaniu wyroku w sprawie IV K 207/16 zachowanie J. K. zmieniło się. Wyciszył się i ograniczył spory z członkami rodziny. Wyrok nie wpłynął jednak na zmianę postawy T. K. (1). Nadal nadużywał alkoholu. Pod jego wpływem stawał się agresywny i wszczynał w domu awantury. W ich trakcie matka, ojciec i siostra byli wulgarnie wyzywani. T. K. (1) wielokrotnie im groził, że ich zabije oraz, że spali dom. Ponieważ mieszkanie rodziny K. nie jest duże zachowania nietrzeźwego oskarżonego zakłócały spoczynek nocny domownikom. T. K. (1) stosował również przemoc wobec bliskich. W trakcie awantur zdarzało mu się szarpać ich za ręce, za ubranie czy też popychać. Oskarżony prowadził pasożytniczy tryb życia. Nie partycypował w kosztach utrzymania domu. Mimo to domagał się przyrządzenia mu posiłków. Jak oświadczyła matka oskarżonego A. K. w toku ostatniej rozprawy ten wyprowadził się z domu ok. 2 miesiące temu. Podczas wizyt w rodzinnym domu jest spokojny (k. 197v)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o:

zeznania A. K. : z załącznika – k. 7-8; z akt głównych 131v-132

zeznania M. K. (1): z załącznika – k. 11-12; z akt głównych – k. 140v-141, ze sprawy IV K 207/16 – k. 72-74, ze sprawy II Ns 1619/16 – k. 100;

zeznania T. K. (2): z załącznika – k. 30-31; z akt głównych – k. 141v, ze sprawy IV K 207/16 – k. 77-79, z akt II Ns 1619/16 – k. 100

zeznania M. K. (2): z załącznika – k. 56v; z akt głównych 142v-143, ze sprawy IV K 207/16 – k. 79-80, ze sprawy II Ns 1619/16 – k. 100v

zeznania K. K. (1): z akt głównych: k. 148v-149, ze sprawy IV K 207/16 – k. 82-83

zeznania A. S.: z załącznika – k. 54; z akt głównych k. 149,

zeznania B. P. (1): z akt głównych – k. 151, ze sprawy IV K 207/16 – k. 89

W toku pierwszego przesłuchania w ramach postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do winy i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 20).

W toku kolejnego przesłuchania oskarżony przyznał się do winy. Wyjaśnił, że mieszka z rodziną. Gdy wróci po pracy do domu i wypije kilka piw członkowie rodziny mają do niego pretensje. On się wtedy bardzo denerwuje co rodzi kłótnie i awantury. On wtedy czasem krzyknie a rodzina może to odbierać na wyrost (k. 36-37).

Przed Sądem oskarżony kategorycznie zakwestionował swoją winę. Wyjaśnił, że jak przychodzi do domu to kłóci się z matką, ojcem i z siostrą. Jej dziecko też przy tym jest. Każą jemu i bratu „wypierdalać, spierdalać”. Mówią o nim „dziad, cwel” czasem wyzwą od złodzieja. Nie było czegoś takiego, aby szarpał pokrzywdzonych za ubrania, ręce czy inne części ciała, popychał ich, rzucił w nich różnymi przedmiotami. Awantury między rodzicami są codziennie. Jeden drugiego wygania z domu. Jak on przychodzi do domu to są już awantury i kłótnie. To się na nim odbija. On awantur nie wszczyna, ale jak zaczynają go popychać, szarpać, ubliżać to od słowa do słowa dochodzi do kłótni. Jeśli chodzi o wulgaryzmy to on tak samo im odpowiada jak oni robią jemu. Nie groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia. Jak matka i siostra się zdenerwują to rzucają garnkami, a potem jest na nich czyli na niego i na brata, że to oni niszczą. Czasami się zdarzyło, że dwa razy w miesiącu upił się. Spożywa piwo. Pije piwo co drugi dzień. Jedno może dwa. O. się nie leczył. Mieszka w jednym pokoju z bratem i ojcem. W drugim pokoju mieszka mama, siostra i jej syn. Mieszkanie składa się z dwóch pokoi, kuchni i łazienki. Matka przyjechała go do domu po rozwodzie.

Ocena materiału dowodowego:

Podstawą sformułowania aktu oskarżenia w przedmiotowej sprawie stały się oświadczenia pokrzywdzonych. W ramach przedmiotowego postępowania Sąd nawiązywał do ich oświadczeń złożonych w sprawie IV K 207/16 (dotyczy to również zeznań innych świadków). Tam pokrzywdzeni byli przesłuchiwanymi przez Sąd w okresie objętym zarzutem ze sprawy przedmiotowej. Ponieważ w swoich zeznaniach opisywali zachowania oskarżonego także z daty przesłuchania przed Sądem uznano za celowe rozszerzenie o nie materiału dowodowego w sprawie przedmiotowej. Podobnie rzecz ma się gdy chodzi o ich zeznania składane w sprawie o zobowiązanie do opuszczenia lokalu przez oskarżonego, sygn. akt II Ns 1619/16

Cała trójka pokrzywdzonych zgodnie wskazała, że poprzedni wyrok skazujący za czyn z art. 207 § 1 k.k. nie wpłynął na zmianę postawy oskarżonego.

A. K. szczegółowo opisała zachowania oskarżonego podejmowane wobec bliskich. Przyznała, że w czasie awantur i jej czasem puszcza nerwy i wtedy zdarza jej się użyć wulgaryzmów wobec syna T.. Zdaniem Sądu taka reakcja nie może jednak dziwić i z pewnością nie może być odbierania jako przejaw wzajemnego znęcania się członków rodziny nad sobą. Matka oskarżonego oświadczyła, że nie chce aby syn trafił do więzienia (k. 132) Chciałaby jedynie aby syn przestał w domu hałasować i ubliżać bliskim. Sąd dał wiarę zeznaniom A. K. albowiem te znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozostałych pokrzywdzonych oraz części świadków.

Sąd dał również wiarę zeznaniom ojca oskarżonego T. K. (2). Jego oświadczenia są tożsame z oświadczeniami żony

Sąd dał wiarę oświadczeniom siostry oskarżonego M. K. (1). Także ona szczegółowo opisała negatywne zachowania podejmowane przez brata wskazując, że dzieje się to gdy ten nadużywa alkoholu. Świadek wskazał, że brat zachowuje się w sposób niewłaściwy od wielu lat. Z uwagi na powyższe nie można dziwić się jej oświadczeniu wskazującemu na możliwość zawarcia ugody z oskarżonym pod warunkiem opuszczenia przez niego wspólnie zajmowanego domu (k. 43 akt głównych). W przekonaniu Sądu nie jest to przejaw instrumentalnego zachowania pokrzywdzonej lecz wyraz bezsilności pokrzywdzonej, która ma po prostu dość zachowań brata i pragnie spokoju w domu dla siebie, syna i rodziców.

Sąd miał na względzie okoliczność iż z uwagi na konflikt z oskarżonym pokrzywdzeni mogą nieco emocjonalnie i subiektywnie przedstawiać jego zachowania. Powyższe nie może jednak wprost prowadzić do zanegowania ich oświadczeń. Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych. Tworzą one wspólny kompleks. Wzajemnie się uzupełniają i

co najważniejsze nie są w realiach sprawy odosobnione. Pokrzywdzeni wskazali, że nie chcą aby oskarżony trafił do zakładu karnego, lecz chcą aby doszło do zmiany jego postawy i zachowań we wspólnym domu.

Z zeznaniami pokrzywdzonych korespondują zeznania M. K. (2), brata oskarżonego, oraz jego żony K. K. (1) którzy zamieszkują w innym miejscu niż rodzice i rodzeństwo oskarżonego. Oni także jednoznacznie wskazali, że zarzut znęcania się postawiony bratu M. K. (2) jest uzasadniony

Wersję pokrzywdzonych wspierają także zeznania A. S., ojca dziecka M. K., który odwiedza miejsce zamieszkania syna.

Dzielnicowy właściwy dla miejsca zamieszkania rodziny K. B. P. (1) potwierdził, że widział kilkakrotnie oskarżonego będącego pod wpływem alkoholu. Potwierdził również, że miał informacje o jego negatywnych zachowaniach wobec bliskich.

Jak już wyżej wskazano przedstawiając treść wyjaśnień oskarżonego T. K. (1) neguje oświadczenia pokrzywdzonych. Przeciwnie postawił się w roli ofiary pokrzywdzonych. W jego przekonaniu to bliscy z którymi zamieszkuje znęcają się nad nim psychicznie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Oskarżony nie widzi problemu w spożywaniu alkoholu. W jego przekonaniu spożywanie kilku piw po pracy powinno być tolerowane przez bliskich. Oskarżonego wydaje się dziwić fakt, że takie zachowanie może wzbudzać sprzeciw domowników. Należy przy tym pamiętać, że w dwupokojowym mieszkaniu zamieszkuje oskarżony, jego rodzice, brat i siostra z synem. W tych realiach członkowie rodziny oskarżonego są niejako skazani na jego obecność. Na krytykę zasługuje postawa oskarżonego, który w toku rozprawy opisał siebie jako ofiarę pokrzywdzonych całkowicie negując swoją rolę w sporze z domownikami. Pamiętać przy tym trzeba, że wśród pokrzywdzonych są rodzice oskarżonego będący osobami w podeszłym wieku. Ojciec skazanego jest osobą schorowaną, mającą problemy z poruszaniem się. Nie można zapominać, że w ramach przesłuchania w dniu 8 sierpnia 2016 r. (k. 36 załącznika) oskarżony do winy się przyznał i wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze. W toku rozprawy nie potrafił wskazać dlaczego z tej pozycji się wycofał i kategorycznie swoją winę zakwestionował. Zdaniem Sądu przyczyną było wydanie wyroku w sprawie IV K 207/16. O ile w toku powołanego na początku przesłuchania orzeczenie w tej sprawie nie zapadło o tyle w czasie rozprawy oskarżony znał już jego treść a przypomnieć należy, że orzeczono mu na mocy wyroku z dnia 20 grudnia 2016 r. karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności (k. 92 akt głównych).

Sąd zakwestionował zeznania brata oskarżonego J. K.. W jego przekonaniu wina w sporze rodzinnym jest po obu stronach ale większa po stronie rodziców (k. 142). Pamiętać jednak należy, że jak wynika z zeznań pokrzywdzonych w ramach sporu rodzinnego J. K. trzyma stronę brata. Jest dla niego partnerem do wspólnego spożywania alkoholu. Na mocy wyroku wydanego w sprawie IV K 207/16 został wraz z oskarżonym skazany za czyn z art. 207 § 1 k.k. popełniony na szkodę rodziców i siostry. O ile jednak to orzeczenie wpłynęło na zmianę postawy J. K. na co wskazuje on sam (k. 142) ale co istotne również pokrzywdzeni (zeznania M. K. – k. 141v) o tyle jak wynika z zeznań pokrzywdzonych nie przyczyniło się do zmiany postawy T. K. (1).

Sąd nie dał wiary zeznaniom D. J. (k. 150) oraz P. J. (k. 172-173 akt głównych; k. 85-87 załącznika). Świadkowie od wielu lat są ostro skonfliktowani z pokrzywdzonymi. Jest to spór o charakterze sąsiedzkim (zeznania B. P. – k. 151v). Oskarżony jest w ramach tego sporu wykorzystywany. J. znając sytuację w domu K. pomagają T. i J. K.. Ci są przez nich podburzani przeciwko bliskim. Między K. i K. toczą się sprawy sądowe tak cywilne jak i karne. Z uwagi na powyższe trudno ich oświadczenia uznać za obiektywne. Na sali rozpraw w czasie ich przesłuchiwania widać było ich wręcz agresywne nastawienie do pokrzywdzonych.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy okazały się zeznania P. C. i S. J. (k. 197v-198).

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy oceniony powyżej Sąd uznał, że oskarżony zrealizował znamiona czynu z art. 207 § 1 k.k. w okresie wskazanym w zarzutach. Jego wersja wydarzeń została przez Sąd zakwestionowana.

Ostatecznie przypisano mu jeden czyn uznając, że wyodrębnienie 3 czynów stosownie do liczby osób pokrzywdzonych nie jest zabiegiem właściwym.

Oskarżonego uznano za winnego tego, że w okresie od 4 marca 2016 roku do 28 maja 2016 roku w C., w miejscu zamieszkania znajdując się w stanie nietrzeźwości znęcał się nad ojcem T. K. (2), matką A. K. oraz siostrą M. K. (1) psychicznie poprzez notoryczne wszczynanie awantur, podczas których ubliżał im słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, zakłócał spoczynek nocny oraz fizycznie poprzez szarpanie za ubranie, ręce i inne części ciała oraz popychanie tj. uznano go za winnego popełnienia jednego przestępstwa z art. 207 § 1 k.k.

Artykuł 207 § 1 k.k. stanowi, że odpowiedzialności karnej podlega ten kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny. Zachowanie sprawcy zostało określone jako znęcanie się fizyczne lub psychiczne. W motywach do kodeksu karnego z 1932 r. czytamy, iż: "(...) znęcaniem się może być zarówno zadawanie razów, bicie, w ogóle sprawianie bólu fizycznego, jako też sprawianie ciężkich przykrości moralnych, zarówno jednorazowe, jako też systematyczne, zarówno aktywne, jak też polegające na zaniechaniu, odmówienie pożywienia itp. Słowem, każde postępowanie nacechowane zamiarem krzywdzenia fizycznego lub moralnego, w odpowiednich warunkach może być objęte pojęciem znęcania się" (cyt. za: Peiper, Komentarz, s. 497-498). W uchwale z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86, Sąd Najwyższy słusznie przyjął, iż: "Ustawowe określenie "znęca się" oznacza działanie albo zaniechanie, polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dotkliwych cierpień moralnych, powtarzającym się w czasie albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie". W uzasadnieniu wyroku z dnia 27 lutego 2002 r., II KKN 17/00, OSNKW 2002, nr 7-8, poz. 55, Sąd Najwyższy uznał, że "znamie czasownikowe "znęca się" oznacza, iż występki ten najczęściej jest realizowany przez wielokrotne zamachy (choć w sytuacji wyjątkowej wystarczy jednorazowy zamach)".

Zdaniem Sądu postępowanie dowodowe wskazuje, że oskarżony zrealizował znamiona tego czynu poprzez zarówno fizyczne jak i psychiczne znęcanie się nad pokrzywdzonymi.

Znęcanie psychiczne miało formę awantur w trakcie których oskarżony wulgarnie wyzywał bliskich, groził im pozbawieniem życia. Ponadto będąc pod wpływem alkoholu wielokrotnie zakłócał im spoczynek nocny.

Ponadto co istotniejsze oskarżony znęcał się nad bliskimi również fizycznie poprzez ich szarpanie i popychanie.

Oskarżonemu wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Nie jest to kara surowa. Miarą tej surowości nie jest sam wymiar kary lecz stopień wykorzystania sankcji ustawowej. Czyn z art. 207 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Oskarżony jest osobą dojrzałą w pełni zdolną do przypisania winy. Mógł rozpoznać znaczenie norm prawnych które naruszył. Nie zachodziły okoliczności winę wyłączające.

Sąd uwzględnił czasookres czynu przypisanego oskarżonemu oraz postać jego zachowania obejmującego tak znęcanie psychiczne jak i używanie wobec bliskich siły fizycznej. Uwzględniono jej natężenie. Sąd miał na względzie ilość osób pokrzywdzonych. Na niekorzyść oskarżonego przemawia jego kłamliwa linia obrony oparta częściowo na obciążaniu pokrzywdzonych i przedstawianiu ich w jak najgorszym świetle. Od dawna piętkuje się poglądy o "prawie oskarżonego o mówienia nieprawdy" i podkreśla, że nikomu nie wolno mówić przed sądem nieprawdy (KZS 10/94 poz. 44 - OSNPK 5/97 poz. 20). Choć nie jest to odrębnie penalizowane, jest traktowane jako okoliczność wpływająca na obostrzenie kary (KZS 10/96 poz. 44 - OSNPK 5/97 poz. 20). Na niekorzyść oskarżonego uwzględniono jego dotychczasową karalność w tym za czyn z art. 207 § 1 k.k. popełniony na szkodę tych samych pokrzywdzonych. Sąd zgodnie z art. 53 § 1 k.k. tak wymierzył karę, aby realizowała ona również cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wzgląd na społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary podyktowany jest właśnie potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i

nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmocnienia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (wyrok Sądu Najwyższego z 30 grudnia 1977 r., V KR 190/77 OSNKW 1978/4-5/44).

Zdaniem Sądu w sprawie należało zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. W przedmiotowej sprawie było to dopuszczalne.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Opolu ze sprawy II K 1346/07 na karę pozbawienia wolności oraz karę grzywny (wyrok – k. 55). Karę grzywny wykonano 28 kwietnia 2011 r. (karta karna). Karę pozbawienia wolności zarządzono do wykonania (k. 56) a następnie ponownie zawieszono na mocy postanowienia z dnia 10 stycznia 2013 r. gdzie okres próby ustalono na 3 lata (k. 58). Nie doszło do ponownego zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności (k. 59). Doszło tu zatem do zatarcia skazania na podstawie art. 76 § 1 k.k.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie w sprawie IV K 201/10 oskarżony został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5 (wyrok – k. 45 akt głównych) oraz karę grzywny. Wyrok ten uprawomocnił się 3 maja 2010 r. Grzywnę wykonano 23 kwietnia 2010 r. (karta karna). Nie doszło do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności (k. 48). Także tutaj doszło do zatarcia skazania na podstawie art. 76 § 1 k.k.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Opolu w sprawie II K 680/12 oskarżonemu wymierzono karę ograniczenia wolności

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie w sprawie IV K 518/16 oskarżonemu wymierzono karę grzywny

Na mocy wyroku SR w Częstochowie w sprawie IV K 207/16 oskarżonemu za poprzedni czyn z art. 207 § 1 k.k. wymierzono karę ograniczenia wolności

Brak zatem przeszkód formalnych do zastosowania środka probacyjnego

Wobec oskarżonego można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną co do jego zachowania w przyszłości. Jak wynika z akt sprawy podjął on leczenie odwykowe. Opuścił mieszkanie zajmowane z bliskimi. Obecnie w trakcie ich odwiedzin zachowuje się spokojnie. Oskarżony dotychczas nie funkcjonował w warunkach okresu próby w odniesieniu do czynu z art. 207 § 1 k.k. Sami pokrzywdzeni sprzeciwiali się izolacji oskarżonego w zakładzie karnym.

Okres próby ustalono na 3 lata. Weryfikację prognozy kryminologicznej powierzono kuratorowi.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 5 k.k. zobowiązano oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby z uwagi na fakt, że ten jest w jego przypadku głównym czynnikiem kryminogennym.

Aby uzmysłowić oskarżonemu naganność jego zachowań oraz wzmocnić pozytywną postawę, którą obecnie prezentuje Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt. 6b k.k. zobowiązał oskarżonego do uczestnictwa w programie korekcyjno-edukacyjnym dla osób stosujących przemoc w rodzinie prowadzonym przez: - Ośrodek Pomocy O.z P.A.w C., ul. (...) w terminach wyznaczonych przez osobę prowadzącą program

Na podstawie § 80 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie nr. I/910/16/P1 (k. 59) pod poz. 1 Sąd polecił przechowywać w aktach sprawy do chwili ich zniszczenia

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 17 ust.2 pkt. 3 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. P. - Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 826,56 tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu

przyjmując, iż kwota ta obejmuje należy podatek VAT zgodnie z art.41 ust. 1 w zw. z art. 146a pkt. 1 Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U.04.54.535).

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 17 ust.2 pkt. 3 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. J. (2) - Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 929,88 tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżycielce posiłkowej A. K. z urzędu przyjmując, iż kwota ta obejmuje należy podatek VAT zgodnie z art.41 ust. 1 w zw. z art. 146a pkt. 1 Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U.04.54.535).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego z obowiązku pokrycia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa

Z/ Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego